

EL TITELLA

Sacsejat per la rutina, intento perdre'm dins la història que tinc entre mans, però com és habitual, resulta impossible. Les lletres ballen soles, es barregen i en algunes ocasions fins i tot es desenganxen i cauen de la pàgina, al límit del paper, fins que una sotragada les envia terra avall on són trepitjades per l'imparable tsunami de persones que van a la feina a les set trenta del matí. Guiant-me pel rellotge intern baixo de l'últim vagó del metro, sense tan sols mirar la parada, i a mesura que pujo les escales mecàniques la música comença a ressonar dins la meva oïda i es fa més present. Passo les portes d'accés i giro cap a la dreta, on un titellaire amb roba fosca i el seu ninot descolorit destaquen entre la multitud en moviment i les parets blanques amb quadrats vermells del passadís. De sobte, les persones que hi ha al meu davant comencen a ballar al ritme del titella, copiant exactament els seus moviments com si també les estiguessin controlant a través de fils prims i invisibles. En passar pel seu costat li llenço una moneda.

* * *

El soroll de la moneda en caure dins el barret ens fa aixecar la vista. Un violinista mira enrere somrient. No és la primera vegada que el veiem, però sí la primera que ens dona diners. Serà que avui li ha agradat com ho fèiem... estem al passadís de Marina, com cada dimecres, i tot sovint passen per davant joves músics que es dirigeixen a l'Escola de Música. Els envejo a nivells incalculables i, sense ser-ne molt conscient, em passo hores i hores pensant en el que tenim en comú... ens guanyem la vida mitjançant un objecte que manipulem i sobre el qual dipositem un pes emocional massa gran... però el fem nostre, com si fos l'únic en aquest món capaç de regalar-nos un petit joc d'equilibris entre amor i estabilitat. Les hores aquí sota són molt lentes i per sort el petit me les escurça i em distreu de la realitat... i ho fa tan bé, que alguns dies se'ns fa tard i hem de plegar a correuita per deixar lloc al company de professió. Llavors el fico dins la maleta de cuir negre i el tanco amb molta cura.

* * *

L'última llum del dia desapareix a través de l'eterna escletxa, i la seva mirada és l'únic que m'emporto abans de tornar a la nit. Fosc. Fosc i cansat. Cansat de ser sacsejat per l'amo. Ja no sé quantes vegades hauré somiat en tenir la força suficient per a desfer-me dels fils manipuladors que em mouen cada dia i em fan fer tot el que faig. Sortir de la capsa, respirar, caminar sol sense saber exactament on, somriure la gent que passa pel costat, xiular i cantar sense vergonya... Què collons!! Surto del maletí obrint-lo d'una puntada de peu. Caic a terra, però no trigo ni dos segons a aixecar-me i desfer-me d'una revolada dels fils que tinc enganxats al cos des que vaig néixer. Ignoro el dolor que això em provoca i començo a córrer entre les cames dels humans, llargues i perilloses. Alguns s'aparten sorpresos, però la majoria ni em veuen. Deixo enrere l'amo amb uns ulls com a plats i la boca netejant el terra del metro, i em dirigeixo cap a la gran llum.

* * *

Perdut dins el xiulet d'una de les meves melodies, camino en direcció a l'escola per un parc d'alts edificis i quatre arbres que els camuflen. Unes petites i ràpides passes em fan girar el cap i enfocar la vista perduda en un homenet de fusta que s'apropa cap a mi.

— Espera'm si us plau!! —crida amb un fil de veu—.

M'ajupo en silenci. Ell em puja amb confiança pel meu braç esquerre i s'asseu sobre l'espatlla amb els seus petits peuetes penjant i un somriure per davant. M'aixeco i com si fos de mutu acord, comencem a xiular la mateixa melodia de camí a l'escola.